

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLB300012
NAZWA
OBSZARU Puszcza nad Gwdą

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ A	1.2. Kod obszaru PLB300012	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Puszcza nad Gwdą

1.4. Data opracowania 2003-02	1.5. Data aktualizacji 2020-10
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Wawelska 52/54 Warszawa 00-922
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

1.7. Data wskazania oraz objęcia formą ochrony/klasyfikacji terenu

Data zaklasyfikowania obszaru jako OSO:	2007-10
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony OSO	rozp. Ministra Środowiska z dn. 12.01.2011 r. w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna

16.8168

Szerokość geograficzna

53.2672

2.2. Powierzchnia [ha]:

77678.9

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL41	Wielkopolskie
PL42	Zachodniopomorskie

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0 %)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

[Powrót](#)

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
B	A223	Aegolius funereus			p	50	60	p		G	B	A	C	B
B	A229	Alcedo atthis			p	40	60	p		M	C	A	C	B
B	A255	Anthus campestris			r		1	p		P	D			
B	A089	Aquila pomarina			r	1	2	p		G	D			
B	A021	Botaurus stellaris			r	15	20	males		M	D			
B	A215	Bubo bubo			p	5	6	p		M	B	C	C	C
B	A067	Bucephala clangula			r	50	70	p		M	B	B	C	B
B	A224	Caprimulgus europaeus			r	150	180	p		G	B	A	C	B
B	A031	Ciconia ciconia			r	3	11	p		M	D			

B	A030	Ciconia nigra		r	6	8	p		M	C	B	C	C
B	A081	Circus aeruginosus		r	15	20	p		M	D			
B	A122	Crex crex		r	30	30	p		M	D			
B	A038	Cygnus cygnus		r	1	1	p		M	C	B	C	C
B	A238	Dendrocopos medius		p	25	35	p		M	D			
B	A236	Dryocopus martius		p	240	270	p		P	C	B	C	C
B	A027	Egretta alba		c				P	M	D			
B	A379	Emberiza hortulana		r		5	p		P	D			
B	A320	Ficedula parva		r	140	160	p		P	C	C	C	C
B	A217	Glaucidium passerinum		p		2	p		M	D			
B	A127	Grus grus		r	75	85	p		M	C	B	C	C
B	A075	Haliaeetus albicilla		p	6	9	p		M	C	C	C	C
B	A338	Lanius collurio		r	100	200	p		P	D			
B	A246	Lullula arborea		r	900	1100	p		P	B	A	C	B
B	A070	Mergus merganser		r	10	15	p		M	C	B	C	C
B	A073	Milvus migrans		r	3	6	i		M	C	C	C	C
B	A074	Milvus milvus		r	6	9	p		M	C	C	C	C
B	A094	Pandion haliaetus		r	1	1	p		G	B	C	C	C
B	A072	Pernis apivorus		r	2	3	p		P	D			
B	A120	Porzana parva		r		1	p		M	D			
B	A119	Porzana porzana		r	1	2	p		M	D			
B	A307	Sylvia nisoria		r	20	50	p		M	D			

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N10	2.09
N16	5.22
N19	4.43
N23	0.05
N06	3.05
N17	80.1
N12	5.06
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar położony jest w południowowschodniej części Pomorza Zachodniego, na pograniczu dwóch województw - w północnej części województwa wielkopolskiego i południowo-wschodniej części województwa zachodniopomorskiego. Według stosowanego obecnie podziału fizycznogeograficznego Puszca nad Gwdą położona jest w następujących jednostkach fizycznogeograficznych (Kondracki, 2007): OBSZAR: Europa Zachodnia PODOBSZAR: Pohercyńska Europa Środkowa (3) PROWINCJA: Nizina Środkowoeuropejska (31) Podprowincja: Pojezierze Południowobałtyckie (314-316) Makroregion: Pojezierze Południowopomorskie (314.6-7) z mezoregionami: Pojezierze Wałeckie (314.64) Równina Wałecka (314.65) Pojezierze Krajeńskie (314.69) Dolina Gwdy (314.68) Makroregion: Pradolina Toruńsko-Eberswaldzka (315.3) z mezoregionem: Dolina Środkowej Noteci (315.33) Według stosowanego obecnie podziału geobotanicznego Puszca nad Gwdą położona jest w następujących jednostkach geobotanicznych Polski (Matuszkiewicz, 1993): PROWINCJA: Środkowoeuropejska PODPROWINCJA: Południowobałtycka DZIAŁ: Pomorski (A.) KRAINA: Sandrowych Przedpoli Pojezierzy Środkowopomorskich (A.5.) PODKRAINA: Wałecka (A.5b.) OKRĘG: Pojezierza Wałeckiego (A.5b.3.) PODOKRĘG: Tucznowski (A.5b.3.a) OKRĘG: Doliny Gwdy (A.5b.4.) PODOKRĘG: Sypniewski (A.5b.4.b) W przeważającej części jest to rozległy obszar sandrowy powstały w wyniku odwadniania łądolołu w okresie stadiału pomorskiego. Jedynie w części południowej sandr przechodzi w ciągi czołowo morenowych wzgórz i pagórków oraz powierzchnie moreny dennej o niewielkich deniwelacjach. Najbardziej zauważalnymi elementami topografii są tu liczne rynny erozyjne i sieć dolin rzecznych głęboko wciętych w powierzchnie sandrowe i morenowe. Część pierwotnych zbiorników, zarówno rynnowych, jak i wytopiskowych, przekształciła się w różnego rodzaju torfowiska. Obszar Puszczy nad Gwdą to rozległy kompleks leśny (bory sosnowe (suche, świeże i mieszane), a na dnach i zboczach dolin - lasy liściaste i mieszane). Rzeźba terenu jest pogłaczalna, silnie urozmaicona. Wokół jezior (głównie eutroficznych, ale również dystroficznych z cennymi gatunkami i zbiorowiskami roślinnymi) o powierzchni od kilku do kilkudziesięciu ha, utrzymują się rozległe torfowiska niskie, przejściowe i wysokie oraz tereny podmokłe. Częste jest występowanie dobrze wykształconych rozległych kompleksów źródłiskowych ze specyficzną szatą roślinną. Największą rzeką Obszaru jest Gwda, prawy dopływ Noteci. Gwda jest zasilana przez kilkanaście niewielkich dopływów, najważniejsze to: Rurzyca, Piława i Płynica (o charakterze "pstrągowym"). W obrębie ostoi znajdują się także połacie łąk kośnych; pola orne mają niewielki udział powierzchniowy. Na terenie ostoi zachowały się umocnienia Wału Pomorskiego z lat 1934-1945 (Nadarzyce, Szwecja, Jastrowie) - potencjalne zimowiska nietoperzy. Lasy ostoi rozczłonowane są terenami rolnymi: polami uprawnymi oraz łąkami i pastwiskami. W części są to bory sosnowe - suche, świeże i mieszane, sporadycznie bory bagienne, jednak przeważają tu sztuczne drzewostany sosnowe na siedliskach lasów liściastych lub mieszanych, często także na gruntach porolnych. W wielu miejscach tendencje do renaturyzacji tego typu drzewostanów przejawiają się w sposób wyraźny w postaci znacznej dynamiki samoistnie pojawiających się podrostów gatunków liściastych. Lasy liściaste reprezentowane są przez kilka typów zbiorowisk. Niewielkie powierzchnie zajmują buczyny, zarówno żyzne, jak i kwaśne z licznymi oczkami wytopiskowymi w okolicach Wałcza (Bukowina). W dolinach rzecznych i na ich obrzeżach zdarzają się niewielkie

powierzchnie grądów typu atlantyckiego. Niewielkie są także fragmenty dąbrów. Nieco większą powierzchnię zajmują skupione w dolinach rzecznych, na obrzeżach jezior i w sąsiedztwie torfowisk łągi olszowo – jesionowe, olsy źródliskowe i zarośla wierzbowe.

4.2. Jakość i znaczenie

Ostoja ptaków o znaczeniu międzynarodowym (IBA PL018). Występuje tu co najmniej 31 gatunków ptaków z Załącznika I Dyrektywy 2009/147/WE z 30 listopada 2009 w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dyrektywy Ptasiej), z czego co najmniej 25 gatunków zaliczanych jest do lęgowych lub prawdopodobnie lęgowych. Występuje tu również 10 gatunków z Polskiej Czerwonej Księgi Zwierząt (PCK). Bardzo ważna ostoja lęgowa lelka, lerki i włochatki. W okresie lęgowym obszar zasiedla co najmniej 1% populacji krajowej (C3 i C6) następujących gatunków ptaków: gągoł, nurogęś, włochatka (PCK), kania czarna (PCK), kania ruda (PCK), lelek, lerka, puchacz (PCK), rybołów (PCK), zimorodek. Rozległy zwarty kompleks leśny z dobrze zachowanymi naturalnymi zbiorowiskami wodno-błotnymi; stanowiska rzadkich i zagrożonych gatunków zwierząt i roślin naczyniowych. Bogata flora mszaków i roślin naczyniowych. Na terenie obszaru okresowo bytuje jedno z 5 wolnożyjących w Polsce stad żubrów, mających główną ostoję w sąsiadującym specjalnym obszarze ochrony siedlisk Mirosławiec PLH 320045. Ze względu na dużą ilość rzek i źródeł obszar ważny dla występowania i rozrodu ryb. Czyste nizinne rzeki – dopływy Gwdy (Płynica, Rurzyca i Piława) o charakterze „pstrągowym”. Cenne lasy liściaste (głównie buczyny), z licznymi oczkami wytopiskowymi w okolicach Wałcza (Bukowina). A021 Bąk *Botaurus stellaris* Populacja: gatunek lęgowy stwierdzony na 15-20 stanowiskach (Kujawa i Mizera 2010). Populacja gniazdująca w obszarze stanowi około 0,4 % populacji krajowej ocenianej na poziomie 4300-5300 par (Neubauer i in. 2011). Populacja skupiona w części zachodniopomorskiej obszaru. Podczas obserwacji prowadzonych w części wielkopolskiej obszaru w latach 2007 - 2010, stwierdzono 2-3 pary (Jermaczek i in. 2011). Obszar nie ma znaczenia dla ochrony bąka w skali kraju - ocena ogólna D.A027 Czapla biała *Egretta alba* Populacja: sporadycznie obserwowana w granicach obszaru, pojedynczo żerujące ptaki nie podejmują prób gniazdowania (Jermaczek i in. 2011). Gatunek nie spełnia kryteriów kwalifikujących do uznania go za przedmiot ochrony - ocena ogólna D.A030 Bocian czarny *Ciconia nigra* – ocena ogólna C, w tym: Populacja: 6-8 par oszacowanych na podstawie opracowania pod kierunkiem Jermaczka z 2011 r. Dla ochrony gatunku utworzono 3 strefy ochronne. Populacja gniazdująca w obszarze stanowi ponad 0,5% populacji krajowej ocenianej na poziomie 1500-2300 par lęgowych (Neubauer i in. 2011). Z uwagi na istotne znaczenie obszaru dla zachowania gatunku należy przyjąć, że bocian czarny jest przedmiotem ochrony w obszarze Natura 2000 Puszcza nad Gwdą – ocena C. Stan zachowania: ocena B, w tym: stopień zachowania siedliska: II - elementy dobrze zachowane (płaty starych drzewostanów dających możliwość zakładania gniazd, wysoka zasobność bazy żerowiskowej, jednak dość znaczna antropopresja); możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy dobrze zachowanych elementach siedliska; Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie swartego zasięgu). A031 Bocian biały *Ciconia ciconia* Populacja: dla części wielkopolskiej obszaru populację bociana białego oszacowano na 3 – 4 pary (Jermaczek i in. 2011). Na podstawie Ogólnopolskiej Bazy Gniazd Bociana Białego (PTPP „pro Natura”) populację lęgową tego gatunku w całym obszarze Puszczy nad Gwdą szacuje się na 3 – 11 par, co stanowi ok. 0,02% populacji krajowej szacowanej na 43000 -54000 par (Neubauer i in. 2011). Gatunek nie spełnia kryteriów kwalifikujących do uznania go za przedmiot ochrony - ocena ogólna D.A038 Łabędź krzykliwy *Cygnus cygnus* - ocena ogólna C, w tym: Populacja: 1 para lęgowa (Monitoring Łabędzia Krzykliwego MLK), co stanowi ponad 1% populacji krajowej szacowanej na 80 – 90 par (Sikora i in. 2012). Skrajnie nieliczny gatunek lęgowy, gniazdujący w znacznym rozproszeniu na niewielkich i płytkich zbiornikach z bogatą roślinnością wynurzoną i pod-wodną. Pierwszy lęg łabędzia krzykliwego w Polsce potwierdzono w roku 1973, a trwałe zasiedlanie kraju nastąpiło w latach 80 ubiegłego wieku. Pod koniec lat 80 liczebność łabędzia krzykliwego oceniono na ok. 5 par, a w roku 2005 populację gatunku szacowano na 30 - 35 par. Kolonizacja pojezierzy północy Polski nastąpiła w połowie lat 90, ale dopiero po roku 2000 nastąpił bardzo silny wzrost subpopulacji gniazdującej w tym regionie kraju, która ostatnio (2000 – 2011) przyrasta w tempie ok. 25% rocznie. Silna ekspansja łabędzia krzykliwego w Polsce odzwierciedla wzrost liczebności na znacznym obszarze jego arealu w Europie i ekspansję na nowe tereny lęgowe (Sikora i in. 2012). Łabędzia krzykliwego uznano za przedmiot ochrony w Puszczy nad Gwdą – ocena C. Stan zachowania: ocena B, w tym: stopień zachowania siedliska: II - elementy dobrze zachowane (szerokie spektrum siedlisk lęgowych stanowionych głównie przez niewielkie zbiorniki śródlądowe, jeziora, torfowiska, rzeki i rozlewiska); możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy dobrze zachowanych elementach siedliska. Izolacja: ocena C (populacja nie

jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu).A067 Gągoł *Bucephala clangula* ocena ogólna B, w tym:Populacja: w publikacji Kujawy i Mizery (2010) liczebność gągoła w całym obszarze oszacowano na 50 – 70 par lęgowych. W części wielkopolskiej obszaru gniazduje prawdopodobnie nie więcej niż 20 – 25 par, jednak w części zachodniopomorskiej obszaru, obfitującej w zbiorniki wodne, liczebność gągoła może być wyższa (Jermaczek i in. 2011). Gągoł zasiedla doliny rzek oraz obrzeża zbiorników wodnych. W okresie pozalęgowym obszar nie stanowi istotnego miejsca koncentracji gągołów ani w okresie wędrówek, ani zimą. W stosunku do liczebności gatunku w kraju szacowanej na 1200 – 1500 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010) liczebność w obszarze stanowi 3-6% populacji krajowej. Obszar Puszczy nad Gwdą stanowi ważną ostoję dla ochrony populacji gągoła w Polsce – ocena B.Stan zachowania: ocena B, w tym: stopień zachowania siedliska: II - elementy dobrze zachowane (wielkość i jakość siedliska jest antropogenicznie pogorszona, choć w znacznej części obszaru gatunek ma wybór szerokiego spektrum miejsc optymalnych do odbycia lęgów. Lokalnie występuje niedostatek starodrzewi z odpowiednio dużymi dziuplami, jednakże populacja dzięcioła czarnego (gatunku kluczowego dla gągoła) w granicach obszaru jest dość silna, a aktualnie prowadzona gospodarka leśna (pozostawianie po zrębach do naturalnej śmierci kęp starodrzewi stanowiących 5% powierzchni drzewostanów) w znacznej mierze sprzyja gatunkowi. Jakość siedlisk lęgowych obniża antropopresja ze strony rekreacji na wodach, znacząca w okresie wodzenia młodych.);możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy dobrze zachowanych kluczowych elementach siedliska.Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu).A070 Nurogęś *Mergus merganser* ocena ogólna C, w tym:Populacja: Kujawa i Mizera (Wilk i in. 2010) liczebność nurogęsia w obszarze oszacowali na 10 – 15 par. W części wielkopolskiej obszaru na podstawie obserwacji z lat 2008 – 2010 stwierdzono gniazdowanie 4 – 6 par (Jermaczek i in. 2011). W okresie wędrówek ani zimą obszar nie stanowi istotnego miejsca koncentracji nurogęsia. W odniesieniu do liczebności krajowej, ocenianej na 900 – 1000 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010), można mówić o gniazdowaniu w całym obszarze Puszczy nad Gwdą ponad 1% krajowej populacji nurogęsia – ocena C.Stan zachowania: ocena B, w tym: stopień zachowania siedliska: II - elementy dobrze zachowane (wielkość i jakość siedliska jest antropogenicznie pogorszona, choć w części obszaru gatunek ma wybór miejsc do odbycia lęgów, lokalnie występuje niedostatek starodrzewi z odpowiednio dużymi dziuplami. Gatunek nie jest związany z dziuplami dzięcioła czarnego tak silnie jak gągoł i gniazdo może lokować m.in. w norach pod wykrotami, bezpośrednio na ziemi pod osłoną roślinności, w stercie suchych gałęzi itd. Jakość siedlisk lęgowych obniża antropopresja ze strony rekreacji na wodach, znacząca w okresie wodzenia młodych.);możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy dobrze zachowanych kluczowych elementach siedliska.Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu).A072 Trzmielojad *Pernis apivorus* Populacja: 2-3 pary lęgowe (Jermaczek i in. 2011), co stanowi zaledwie 0,1% populacji krajowej (Neubauer i in. 2011). Obszar nie ma znaczenia dla ochrony trzmielojada w skali kraju - ocena ogólna D.A073 Kania czarna *Milvus migrans* ocena ogólna C, w tym:Populacja: 3-6 par lęgowych (Kujawa i Mizera 2010), co stanowi ponad 1% populacji krajowej szacowanej na 450-1300 par (Neubauer i in. 2011). Obszar ma duże znaczenie dla zachowania gatunku (kryterium C6). Podczas obserwacji prowadzonych w części wielkopolskiej obszaru w latach 2007 - 2010, gatunku tego nie zaobserwowano (Jermaczek i in. 2011), co mogłoby sugerować drastyczny spadek liczebności gatunku w obszarze. Informacje uzyskane od innych obserwatorów wskazują, że w zachodniopomorskiej części obszaru Puszcza nad Gwdą kania czarna gniazduje nadal w liczbie kilku par – ocena C.Stan zachowania: ocena C, w tym: stopień zachowania siedliska: III – elementy średnio zachowane lub częściowo zdegradowane (zubożenie zarybienia, podaż miejsc lęgowych); możliwość odtworzenia: dostępność miejsc lęgowych może być poprawiona przez odpowiednią regulację cięć w drzewostanach, a także przez pozostawianie biogrup drzew do naturalnej śmierci. Jakość siedlisk żerowych może być przynajmniej utrzymana przez zahamowanie ich przekształceń, w tym lokalizowania zabudowy mieszkalnej i rekreacyjnej. Jednak, za zły stan populacji mogą odpowiadać inne, nieznane czynniki.Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu).A074 Kania ruda *Milvus milvus* ocena ogólna C, w tym:Populacja: 6-9 par lęgowych (Kujawa i Mizera 2010), co stanowi ok. 1% populacji krajowej szacowanej na 1000-1500 par (Sikora i in. 2012). Podczas obserwacji prowadzonych w części wielkopolskiej obszaru w latach 2007 - 2010, dla części wielkopolskiej obszaru wielkość populacji kani rudej oszacowano na 2-4 (5) par (Jermaczek i in. 2011). Kania ruda to nieliczny gatunek lęgowy na zachodzie kraju, w pozostałej części Polski skrajnie nieliczny. Puszcza nad Gwdą ma istotne znaczenie dla zachowania populacji gatunku w kraju – ocena C.Stan zachowania: ocena C, w tym: stopień zachowania siedliska: III – elementy średnio zachowane lub częściowo zdegradowane (wielkość i jakość siedliska jest

antropogenicznie pogorszona, gatunek nie ma wyboru szerokiego spektrum miejsc optymalnych dla odbycia lęgów, przede wszystkim z uwagi na niedostatek starodrzewi w strefie skraju lasu, zubożenie żerowisk z uwagi na przekształcenia w rolnictwie w kierunku produkcji wysoko-towarowej, zagrożenie z uwagi na żerowanie na zwierzętach martwych (ofiary kolizji drogowych); możliwość odtworzenia: możliwe przy średnim nakładzie kosztów. W szczególności, udział starodrzewi może być poprawiony przez odpowiednie zaplanowanie cięć w drzewostanach; Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu). A075 Bielik *Haliaeetus albicilla* – ocena ogólna C, w tym: Populacja: 6-9 par lęgowych (Kujawa i Mizera 2010), co stanowi ok. 0,7% populacji krajowej szacowanej na 1300-1700 par (Sikora i in. 2012). Dla części wielkopolskiej obszaru populację bielika oszacowano na 2-3 pary (Jermaczek i in. 2011). Bardzo nieliczny, a miejscami nieliczny gatunek lęgowy na północy i zachodzie kraju, zagrożony globalnie (SPEC 1). Na terenie obszaru wyznaczono 3 strefy ochronne w części zachodniopomorskiej i 1 strefę w części wielkopolskiej. – ocena C. Stan zachowania: ocena C, w tym: Stopień zachowania siedliska: III – elementy średnio zachowane lub częściowo zdegradowane (wielkość i jakość siedlisk bielika jest antropogenicznie pogorszona, niewielka powierzchnia odpowiednich starodrzewi, nadmierna presja ludzi, ograniczona baza żerowiskowa) możliwość odtworzenia: możliwe przy średnim nakładzie kosztów. W szczególności, udział starodrzewi może być poprawiony przez odpowiednie zaplanowanie cięć w drzewostanach, a penetracja siedlisk przez ludzi – ograniczona przez odpowiednie rozwiązania planistyczne. Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu). A081 Błotniak stawowy *Circus aeruginosus* Populacja: 15-20 par lęgowych (Kujawa i Mizera 2010), co stanowi ok. 0,3% populacji krajowej szacowanej na 7600-7700 par (Neubauer i in. 2011). W kraju jest to nieliczny, a lokalnie średnio liczny gatunek lęgowy. Obszar Puszczy nad Gwdą nie ma znaczenia dla ochrony błotniaka stawowego w skali kraju - ocena ogólna D. A089 Orlik krzykliwy *Aquila pomarina* Populacja: 1 – 2 pary lęgowe (Kujawa i Mizera 2010), co stanowi zaledwie 0,1% populacji krajowej przy najniższym szacunku liczebności dla Polski. Orlik krzykliwy to w Polsce nieliczny gatunek lęgowy, lokalnie skrajnie nieliczny. Obszar Puszczy nad Gwdą nie ma znaczenia dla ochrony orlika krzykliwego w skali kraju - ocena ogólna D. A094 Rybołów *Pandion haliaetus* ocena ogólna C, w tym: Populacja: 1 para lęgowa (Kujawa i Mizera 2010), co stanowi ok. 3,5 % szacowanej liczebności krajowej określonej na 28 – 37 par (Monitoring Rybołowa 2012). W Polsce rybołów jest skrajnie nielicznym gatunkiem lęgowym, w związku z tym obszar Puszcza nad Gwdą ma duże znaczenie dla zachowania tego gatunku – ocena B. Stan zachowania: ocena C, w tym: Stopień zachowania siedliska: III – elementy średnio zachowane lub częściowo zdegradowane (eutrofizacja wód, rozwój turystyki, zubożenie zarybienia); możliwość odtworzenia: trudne lub niemożliwe; Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu). A119 Kropiatka Porzana porzana Populacja: 1-2 pary lęgowe (Jermaczek i in. 2011), co stanowi 0,08% szacowanej liczebności krajowej gatunku przy uwzględnieniu najniższej wartości przedziału liczebności (Wilk i in. 2010). W granicach wielkopolskiej części obszaru w roku 2010 stwierdzono prawdopodobne gniazdowanie jednej pary na rozlewiskach na południe od Sypniewa, w poprzednich latach obserwowana była sporadycznie i nieregularnie (Jermaczek i in. 2011). Kropiatka nie należy do gatunków będących przedmiotem ochrony w obszarze Natura 2000 Puszcza nad Gwdą - ocena ogólna D. A120 Zielonka Porzana parva Populacja: w granicach wielkopolskiej części obszaru stwierdzono prawdopodobne gniazdowanie 1 pary na rozlewiskach na południe od Sypniewa (Jermaczek i in. 2011), co stanowi około 0,08% szacowanej liczebności krajowej gatunku przy uwzględnieniu najniższej wartości przedziału liczebności (Wilk i in. 2010). Zielonka gniazduje w obszarze sporadycznie i nie należy do gatunków stanowiących tu przedmiot ochrony - ocena ogólna D. A122 Derkacz *Crex crex* Populacja: ocena na podstawie szczegółowej inwentaryzacji w roku 2010, z zastosowaniem stymulacji głosowej wykazała obecność w części wielkopolskiej 8 - 10 par. Ekstrapolacja danych z powierzchni próbnych pozwala wnioskować o liczebności w całym obszarze na poziomie około 30 par (Jermaczek i in. 2011). Derkacz to nieliczny, lokalnie średnio liczny gatunek lęgowy w kraju, którego liczebność oceniana jest na poziomie 30000 - 45000 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010). Liczebność gatunku w obszarze stanowi niewielki ułamek procenta populacji krajowej, derkacz nie jest więc przedmiotem ochrony w obszarze - ocena ogólna D. A127 Żuraw *Grus grus* – ocena ogólna C, w tym: Populacja: 75-85 par lęgowych (Kujawa i Mizera 2010), co stanowi 0,5 – 0,6% populacji krajowej ocenianej na 14000 – 15000 par (Sikora i in. 2012). Nieliczny, a ostatnio lokalnie średnio liczny ptak lęgowy. Dla części wielkopolskiej obszaru populację żurawia oszacowano na 35 - 40 par (Jermaczek i in. 2011). Stanowiska żurawia rozmieszczone są stosunkowo równomiernie. Zasiedla on przede wszystkim torfowiska, kompleksy trzcinowisk oraz silnie podmokłe olszyny. W okresie pozalęgowym nocujące na mokradłach w obszarze żurawie wylatują na żerowiska na okoliczne pola i łąki. Skupienia te nie są liczne i zwykle nie przekraczają 100 os.

Obszar nie ma więc istotnego znaczenia dla gatunku w okresie migracji. Obszar Puszcza nad Gwdą ma istotne znaczenie jako miejsce lęgów żurawia w regionie – ocena C. Stan zachowania: ocena B, w tym: stopień zachowania siedliska: II - elementy dobrze zachowane (wielkość siedliska jest wystarczająca dla długoterminowego przetrwania gatunku w obszarze); możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy dobrze zachowanych kluczowych elementach siedliska. Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu). A215 Puchacz *Bubo bubo* ocena ogólna C, w tym: Populacja: liczebność puchacza w części wielkopolskiej obszaru wynosi 1 – 2 pary, natomiast w całym obszarze Puszczy nad Gwdą prawdopodobnie 5 – 6 par (Jermaczek i in. 2011), co stanowi ponad 2% populacji krajowej szacowanej na 250 - 270 par (Sikora i in. 2007). W kraju puchacz jest gatunkiem skrajnie nielicznym, w związku z tym obszar Puszczy nad Gwdą stanowi ważną ostoję dla tego gatunku ocena B. Stan zachowania: ocena C, w tym: Stopień zachowania siedliska: III – elementy średnio zachowane lub częściowo zdegradowane (nieдостatek miejsc dogodnych dla lęgów, gatunek preferuje do lęgów miejsca niedostępne, wymaga także odpowiedniego udziału otwartych i półotwartych przestrzeni stanowiących żerowiska); możliwość odtworzenia: trudne lub niemożliwe. mająca kluczowe znaczenie antropopresja w miejscach preferowanych przez gatunek może być ograniczona przez odpowiednie rozwiązania planistyczne. Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu). A217 Sóweczka *Glaucidium passerinum* Populacja: sóweczkę stwierdzono w roku 2010 na 2 stanowiskach (Jermaczek i in. 2011). Pojedyncze stwierdzenia odzywających się głosem godowym samców nie dają jednak pewnej podstawy do uznania gatunku za lęgowy, a ich niewielka liczba za przedmiot ochrony w obszarze – ocena ogólna D. A223 Włochatka *Aegolius funereus* ocena ogólna B, w tym: Populacja: Kujawa i Mizera (2010) szacują liczebność włochatki w obszarze na 10 – 25 par. Natomiast szczegółowa inwentaryzacja z roku 2010 w części wielkopolskiej obszaru pozwoliła wykryć włochatkę na co najmniej 25 stanowiskach, co dla całej części wielkopolskiej obszaru pozwala ocenić liczebność gatunku na co najmniej 35 – 45 par. Z ekstrapolacji danych z powierzchni próbnych wynika liczba jeszcze znacznie wyższa – dla całego obszaru Puszczy nad Gwdą wynosząca 80 – 90 par, choć z uwagi na strukturę siedlisk na powierzchniach próbnych oraz nieco inną specyfikę siedlisk w części zachodnio-pomorskiej, liczba ta może być nieco zawyżona. Za najbardziej wiarygodną należałoby przyjąć wartość pośrednią, około 50 – 60 par (Jermaczek i in. 2011). Analiza struktury zajmowanych siedlisk i dynamika populacji wskazują, że liczba par lęgowych włochatki w najbliższej przyszłości może być jeszcze wyższa, choć gatunek podlega silnym fluktuacjom. W kraju jest gatunkiem nielicznym, którego liczebność wynosi 1000 – 2000 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010). W tej sytuacji liczebność w granicach 3 – 6% krajowej populacji powoduje, że obszar Puszcza nad Gwdą należy do najważniejszych dla gatunku ostoj w Polsce (kryterium C6) - ocena B. Stan zachowania: ocena A, w tym: stopień zachowania siedliska: I - elementy doskonale zachowane (wielkość siedliska jest wystarczająca dla długoterminowego przetrwania gatunku w obszarze, sprzyjające gatunkowi jest pozostawianie na zrębach i w trzebieżach dziuplastych drzew); możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy doskonale zachowanych kluczowych elementach siedliska; Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu). A224 Lelek *Caprimulgus europaeus* ocena ogólna B, w tym: Populacja: w latach 2007-2010 w części obszaru położonej w województwie wielkopolskim udokumentowano występowanie lelka na co najmniej 80 - 90 stanowiskach. Ekstrapolacja danych z powierzchni próbnych w przeliczeniu na cały obszar daje liczbę 150 - 180 par (Jermaczek i in. 2011), co stanowi 2,5 – 4,5% populacji krajowej szacowanej na 4000 - 6000 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010). Dane te kwalifikują obszar jako jedną z najważniejszych ostoj lelka w Polsce (kryterium C6) – ocena B. Stan zachowania: ocena A, w tym: stopień zachowania siedliska: I - elementy doskonale zachowane (wielkość siedliska jest wystarczająca dla długoterminowego przetrwania gatunku w obszarze, a aktualnie prowadzona gospodarka leśna sprzyja kształtowaniu siedlisk optymalnych dla gatunku (gospodarka w preferowanych przez lelka siedliskach borowych, tworząca mozaikę terenów odkrytych oraz fragmentów i kęp starodrzewi, sprzyja gatunkowi); możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy doskonale zachowanych kluczowych elementach siedliska. Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu). A229 Zimorodek *Alcedo atthis*: ocena ogólna B, w tym: Populacja: dane z lat 2007 - 2009 wskazują na występowanie gatunku w wielkopolskiej części obszaru na co najmniej 35 – 40 stanowiskach (Jermaczek i in. 2011). Ekstrapolując tę liczbę na cały obszar można mówić o liczbie 40 – 60 par, co jest zbliżone do oceny podanej przez Kujawę i Mizere (2010). Liczebność zimorodka w obszarze osiąga 1 - 2% populacji krajowej przy założeniu podawanej przez Kujawę i Mizere (2010) liczebności krajowej szacowanej na 2500 – 6000 par. Puszcza nad Gwdą ma istotne znaczenie dla ochrony zimorodka w Polsce. W obszarze gatunek ten zasiedla doliny niewielkich rzek z zakrzewionymi lub zadrzewionymi brzegami

oraz licznymi urwiskami, a także obrzeża wód stojących, z wywrotami drzew – ocena C. Stan zachowania: ocena A, w tym: stopień zachowania siedliska: I - elementy doskonale zachowane, choć nieco zagrożone przez prace utrzymaniowe na rzekach i usuwanie z rzek i jezior powalonych drzew oraz przez nadmierny ruch kajakowy w sezonie lęgowym; możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy doskonale zachowanych kluczowych elementach siedliska. Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwanego zasięgu). A236 Dzięcioł czarny *Dryocopus martius*: ocena ogólna C, w tym: Populacja: z danych z inwentaryzacji w latach 2006 - 2010 wynika, że w granicach województwa wielkopolskiego gatunek ten stwierdzono na co najmniej 100 stanowiskach. Ekstrapolacja liczebności z powierzchni próbnych pozwala wiarygodnie oszacować liczebność dzięcioła czarnego w granicach województwa wielkopolskiego na około 150 - 190 par, a dla całego obszaru na 230 - 270 par (Jermaczek i in. 2011). Przyjmując liczebność gatunku w Polsce na poziomie około 35000 - 70000 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010), populacja w obszarze Puszczy nad Gwdą, szacowana na 240 - 270 par, stanowi 0,3 - 0,8% populacji krajowej. Ponadto występowanie i wysoka liczebność dzięcioła czarnego z uwagi na wykuwanie dużych dziupli, są kluczowe dla występowania szeregu innych gatunków stanowiących przedmiot ochrony w obszarze - włośchatki oraz gągoła i nurogęsia. Z uwagi na powyższe uznano, że gatunek jest przedmiotem ochrony w obszarze - ocena C. Stan zachowania: ocena B, w tym: stopień zachowania siedliska: II - elementy dobrze zachowane (w części obszaru gatunek nie ma wyboru szerokiego spektrum miejsc optymalnych do odbycia lęgów, przede wszystkim z uwagi na niedostatek starodrzewi, jednakże aktualnie prowadzona w obszarze gospodarka leśna w znacznej mierze sprzyja gatunkowi. Szczególnie korzystne wydaje się praktykowane od kilku lat pozostawianie zrębach kęp starodrzewi do naturalnej śmierci); możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy dobrze zachowanych kluczowych elementach siedliska; Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwanego zasięgu). A238 Dzięcioł średni *Dendrocopos medius* Populacja: z danych z inwentaryzacji w latach 2006 - 2010 wynika, że w granicach województwa wielkopolskiego gatunek ten stwierdzono na co najmniej 5 - 15 stanowiskach (Jermaczek i in. 2011). Kujawa i Mizera (2010) szacują wielkość populacji dzięcioła średniego w obszarze na 25 - 35 par, co stanowi ok. 0,3% populacji krajowej przy najniższym szacunku liczebności dla Polski (Sikora i in. 2007). Obszar Puszczy nad Gwdą nie ma znaczenia dla zachowania tego gatunku – ocena ogólna D. A246 Lerka *Lullula arborea*: ocena ogólna B, w tym: Populacja: Kujawa i Mizera (2010) szacują liczebność lerki w obszarze na 900 - 1100 par, co sytuuje obszar Puszczy nad Gwdą wśród najważniejszych dla ochrony tego gatunku w Polsce, a także nadaje mu rangę ostoi o znaczeniu międzynarodowym (kryterium C6). Ekstrapolacja wyników badań z powierzchni próbnych przebadanych w roku 2010 prowadzi do oceny liczebności gatunku w obszarze na poziomie 920 par, co jest zbliżone z powyższą oceną (Jermaczek i in. 2011). Krajowa populacja lerki oceniana jest na 50000 - 80000 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010) zatem w granicach obszaru gniazduje 1,2 - 2,2 % populacji krajowej - ocena B. Stan zachowania: ocena A, w tym: stopień zachowania siedliska: I - elementy doskonale zachowane (wielkość siedliska jest wystarczająca dla długoterminowego przetrwania gatunku w obszarze, aktualnie prowadzona gospodarka leśna sprzyja gatunkowi tworząc na zrębach zupełnych dogodne miejsca lęgowe); możliwość odtworzenia: nie oceniano – brak wymogu oceny przy doskonale zachowanych kluczowych elementach siedliska. Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwanego zasięgu). A255 Świergotek polny *Anthus campestris* Populacja: w okresie badań w latach 2007-2010 w części obszaru położonej w województwie wielkopolskim stwierdzony tylko raz, prawdopodobnie nielęgowy (Jermaczek i in. 2011). W całym obszarze możliwe gniazdowanie pojedynczych par, jednakże ze względu na fakt, że populacja krajowa wynosi 15000 - 30000 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010), stanowi to znikomy procent populacji – ocena ogólna D. A307 Jarzębka *Sylvia nisoria* Populacja: występuje nielicznie na pojedynczych stanowiskach na obrzeżach lasu, liczebność szacowana na 20 - 50 par (Jermaczek i in. 2011). Populacja krajowa oceniana jest na 20000 - 50000 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010), w związku z tym w obszarze występuje niewielki ułamek procenta populacji – ocena ogólna D. A320 Mucholówka mała *Ficedula parva* ocena ogólna C, w tym: Populacja: inwentaryzacja przeprowadzona w latach 2009-2010, w powiązaniu z obserwacjami z lat poprzednich pozwala ocenić liczebność gatunku w części obszaru położonej w województwie wielkopolskim na co najmniej 40 - 50 par. Ekstrapolacja danych z powierzchni próbnych daje dla całego obszaru Puszczy nad Gwdą liczbę 140 - 160 par, co po uwzględnieniu większego udziału buczyn w części zachodniopomorskiej wydaje się wartością wiarygodną (Jermaczek i in. 2011). Liczebność gatunku w Polsce szacuje się na 20000 - 40000 par (Sikora i in. 2007, Wilk i in. 2010), zatem populacja zasiedlająca obszar Puszczy nad Gwdą stanowi 0,4 - 0,8% populacji krajowej – ocena C. Stan zachowania: ocena C, w tym: Stopień zachowania siedliska: III - elementy średnio

zachowane lub częściowo zdegradowane (wielkość i jakość siedlisk jest antropogenicznie pogorszona, w znacznej części obszaru, gdzie potencjalnym siedliskiem przyrodniczym są buczyny, gatunek nie ma wyboru szerokiego spektrum miejsc optymalnych do odbycia lęgów, przede wszystkim z uwagi na niedostatek starodrzewi z dominacją buka);możliwość odtworzenia: udział starodrzewi wśród drzewostanów bukowych, a także ich jakość z punktu widzenia muchołówki, może być poprawiona przez odpowiednie rozwiązania planistyczne, choć wymaga to dłuższego czasu;Izolacja: ocena C (populacja nie jest izolowana i występuje w obrębie zwartego zasięgu).A338 Gąsiorek *Lanius collurio*Populacja: w części obszaru położonej w województwie wielkopolskim oszacowano populację gąsiorka na 100 – 200 par (Jermaczek i in. 2011), natomiast Kujawa i Mizera (2010) populację tego gatunku dla całego obszaru Puszczy nad Gwdą szacują na 25 – 35 par. Z uwagi na dominację zwartych kompleksów leśnych obszar nie ma istotnego znaczenia dla ochrony gąsiorka. Populacja krajowa oceniana jest na 584000 – 704000 par (Kuczyński i Chylarecki 2012), w związku z tym w obszarze występuje niewielki ułamek procenta populacji – ocena ogólna D.A379 Ortolan *Emberiza hortulana*Populacja: inwentaryzacja przeprowadzona w latach 2009 – 2010 dla wielkopolskiej części obszaru stwierdziła obecność ortolana na 4 – 5 stanowiskach (Jermaczek i in. 2011). W całym obszarze możliwe gniazdowanie pojedynczych par, jednakże ze względu na fakt, że populacja krajowa wynosi 140000 – 171000 par (Kuczyński i Chylarecki 2012) stanowi to znikomy procent populacji – ocena ogólna D.Ponadto, w obszarze zinwentaryzowano dotychczas obecność 24 typów siedlisk przyrodniczych z Załącznika I Dyrektywy Siedliskowej i 11 gatunków zwierząt z Załącznika II tej Dyrektywy.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
M	B02.02		i
M	I01		b
M	D02.01		b
L	G04.01		b
H	B		i
L	A04.03		b
M	G05		i
L	J02.05		b
M	D02		b
M	E01		b
M	G01		i
L	B01.01		b
L	G01.03		i
L	J02.01		i
L	J02.03		i
L	J03		i
L	K03.04		i
M	C03.03		o
L	F03.02.03		b
M	A02.01		b
M	B02		i
L	B02.04		i

L	F02.03		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	B		i
L	B02.01		i
L	A03.02		b
M	B02.05		i

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

Borysiak J., Kończal J., Zyska W. (red.) 2003. Wyniki inwentaryzacji przyrodniczej gminy Czaplinek w zakresie przyrody nieożywionej, krajobrazu i fauny. Biuro Konserwacji Przyrody w Szczecinie. Chodkiewicz T., Neubauer G., Meissner W., Sikora A., Chylarecki P., Woźniak B., Bzoma S., Brewka B., Rubacha S., Kus K., Rohde Z., Cenian Z., Wieloch M., Zielińska M., Zieliński P., Kajtoch Ł., Szałański P., Betleja J. 2012. Monitoring populacji ptaków Polski w latach 2010–2012. Biuletyn Monitoringu Przyrody 9. Chodkiewicz T., Neubauer G., Chylarecki P., Sikora A., Cenian Z., Ostasiewicz M., Wylegała P., Ławicki Ł., Smyk B., Betleja J., Gaszewski K., Górski A., Grygoruk G., Kajtoch Ł., Kata K., Krogulec J., Lenkiewicz W., Marczakiewicz P., Nowak D., Pietrasz K., Rohde Z., Rubacha S., Stachyra P., Świętochowski P., Tumiel T., Urban M., Wieloch M., Woźniak B., Zielińska M., Zieliński P. 2013. Monitoring populacji ptaków Polski w latach 2012–2013. Biuletyn Monitoringu Przyrody 11. Chylarecki P., Rohde Z., Sikora A., Cenian Z. 2008. Monitoring ptaków w tym monitoring obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000. Faza I. Etap IV. Zadanie IX. Raport dla KE. Materiały do raportu do Komisji Europejskiej z wdrażania Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2006-2008 w części dotyczącej monitoringu. Wersja ostateczna. Załącznik 6 do sprawozdania z realizacji Etapu IV. Warszawa. Chylarecki P., Sikora A., Cenian Z. (red.). 2009. Monitoring ptaków lęgowych. Poradnik metodyczny dotyczący gatunków chronionych Dyrektywą Ptasią. GIOŚ. Warszawa. Dylawerska J. K., Dylawerski M. 2003. Inwentaryzacja fauny gminy Mirosławiec. Szczecin. EMPEKO S.A. 2014. Dokumentacja ekspertyzy przyrodniczej wykonanej na potrzeby opracowania planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 OSO Puszcza nad Gwdą PLB300012 w województwie zachodniopomorskim i wielkopolskim. Janicki D. (red.) 2003. Inwentaryzacja przyrodnicza gminy Wałcz. Operat szczegółowy z zakresu fauny. Biuro Konserwacji Przyrody w Szczecinie. Jermaczek. A., Chapiński

P., Duda M., Glapan J., Kryza k., Plata W., Stanilewicz A. 2011. Ptaki stanowiące przedmioty ochrony w wielkopolskiej części obszaru specjalnej ochrony Natura 2000 „Puszcza nad Gwdą” i propozycje działań ochronnych. Przegląd Przyrodniczy XXII,2: 32-64 Jujka M., Wilk T. 2012. Stan ostoi ptaków w Polsce – raport z lat 2008-2010. OTOP. Marki. Kowalski W., Banaś U., Janicki D. 2003. Inwentaryzacja przyrodnicza Miasta Wałcz. Operat szczegółowy z zakresu fauny. Biuro Konserwacji Przyrody w Szczecinie. Kosowicz M., Gutowski J. M., Ruta R., Żbikowska E., Żbikowski J. 2002. Inwentaryzacja i waloryzacja fauny gminy Tuczno. Toruń. Program ochrony przyrody Nadleśnictwa Jastrowie na lata 2014 – 2023. Program ochrony przyrody Nadleśnictwa Zdrojowa Góra na lata 2012 – 2021. Program ochrony przyrody Nadleśnictwa Płytnica na lata 2014 – 2023. Prognoza oddziaływania na środowisko planu urządzenia lasu Nadleśnictwa Mirosławiec na lata 2006 – 2015. Prognoza oddziaływania na środowisko planu urządzenia lasu Nadleśnictwa Tuczno na lata 2005 – 2014. Prognoza oddziaływania na środowisko planu urządzenia lasu Nadleśnictwa Kaczory na lata 2014 – 2023. Prognoza oddziaływania na środowisko planu urządzenia lasu Nadleśnictwa Wałcz na lata 2005 – 2014. Prognoza oddziaływania na środowisko planu urządzenia lasu Nadleśnictwa Złotów na lata 2013 – 2022. Prognoza oddziaływania na środowisko planu urządzenia lasu Nadleśnictwa Borne Sulinowo na lata 2012 – 2021. Sikora A., Chylarecki P., Kuczyński L., Neubauer G., Chodkiewicz T., Woźniak B. 2012. Monitoring ptaków w tym monitoring obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000. Faza III, lata 2010-2012. Etap VII. Zadanie 14. Opracowanie końcowej wersji raportu dla KE z wdrażania Dyrektywy Ptasiej w zakresie monitoringu. Marki. Sikora A., Rohde Z., Gromadzki M., Neubauer G., Chylarecki P. (red.) 2007. Atlas rozmieszczenia ptaków lęgowych Polski 1985-2004. Bogucki Wyd. Nauk., Poznań. Sikora A., Wieloch M., Chylarecki P. 2012. Stan populacji lęgowej łabędzia krzykliwego *Cygnus cygnus* w Polsce. Ornithologica, 53: 69-85. Spieczyński D. i in. 2010. Waloryzacja przyrodnicza województwa zachodniopomorskiego. RDOŚ Szczecin. Wilk T., Jujka M., Krogulec J., Chylarecki P. (red) 2010. Ostoje ptaków o znaczeniu międzynarodowym w Polsce. OTOP, Marki. Kujawa D., Mizera T. 2010. Puszcza nad Gwdą W: Wilk T., Jujka M., Krogulec J., Chylarecki P. (red) Ostoje ptaków o znaczeniu międzynarodowym w Polsce. OTOP, Marki.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL02	4.84	PL04	84.96		

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL02	Diabli Skok	+	0.03
PL04	Dolina Noteci	*	4.5
PL02	Smolary	+	0.18
PL02	Golcowe Bagno	+	0.16
PL02	Wielki Bytyń	*	2.41
PL02	Torfowisko Kaczory	+	0.04
PL02	Kuźnik	+	0.12

PL02	Nietoperze w Starym Browarze	+	0.0
PL04	Pojezierze Waleckie i Dolina Gwdy (woj. wielkopolskie)	*	49.1
PL04	Obszar Chronionego Krajobrazu "Pojezierze Waleckie i Dolina Gwdy" (woj. zachodniopomorskie)	*	31.35
PL02	Dolina Rurzycy	+	0.71
PL02	Glinki	*	0.02
PL02	Wielkopolska Dolina Rurzycy	+	1.16

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Poznaniu
Adres:	Polska Jana Henryka Dąbrowskiego 79 60-529 Poznań
Adres e-mail:	sekretariat.poznan@rdos.gov.pl

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Szczecinie
Adres:	Polska Firlika 20 71-637 Szczecin
Adres e-mail:	sekretariat.szczecin@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☐	Tak
☒	Nie, ale jest w przygotowaniu
☐	Nie

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLB300012

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--

